

Clipe de istorie contemporană

Inscrierea în repertoriul teatrului radiofonic — „sală” de spectacol cu un public foarte numeros — a piesei *Intâlnire la sectorul patru* de Alexandru Minzat, membru al mișcării artistice de amatori, cu veche și bogată experiență, se cuvine salutăată ca o inițiativă meritorie, necesară a fi susținută și în viitor.

Inspirată în mod nemijlocit din problematica activității productive, din întâmplările, preocupările, izbăzile și greutățile, sau chiar greșelile, din viața de fiecare zi a unei întreprinderi, piesa lui Alexandru Minzat reține atenția, prin autenticitate, prin amprenta de *fapt trăit*, detectabilă în structura tematică, dar și în construcția personajelor, a replicilor. Probleme de acută actualitate, obiective și sarcini, cu care se confruntă azi fiecare dintre cetățenii implicați în desfășurarea fenomenelor economice ale țării, sînt primate prin prisma aplicării lor concrete, a particularităților ținînd de un mod sau altul de a înțelege, de o mentalitate sau alta, a neajunsurilor ce se ivesc în procesul muncii, a depășirii lor. Nu sînt *principii înțelese*, ci *situații trăite*, nu se exemplifică *idei*, ci se trag *concluzii* din experiențe — aceasta ni se pare calitatea esențială a textului lui Alexandru Minzat. Nu lipsesc unele inabilități, în transcrierea artistică a materialului faptic, piesa e încheată pe o linie destul de simplă, uneori rigidă, dar aceste scăderi sînt inevitabile și, în bună măsură, atenuate de „mîna sigură”, de profesionist, ce se simte în montarea semnată de Constantin Dinischiotu. Merite egale, în îmbogățirea cu nuanțe și accente a materialului dramatic, revin și interpreților, dintre care vom aminti pe: George Constantin, Sorin Ștefănescu-Medeleni, Ion Marinescu, Irina Mazanitis.

Acțiunea piesei *Cu fața spre soare* de Dan Tărchiță, este plasată în urmă de cîteva decenii, în anul, devenit sărbătoare pentru români, 1944. Evenimentele clocotitoare ale timpului, clipa de inegalabilă tensiune politică și socială, răscruce în destinul unei țări, al unui popor, sînt prezente în piesă cu pregnanță, dar, indirect, descifrate din unghiul particular al unui cuplu de tineri — oameni fermi, dar nu neapărat eroi, cugete limpezi, dar nu neapărat vizionari. Războiul, profun-

dele schimbări politice, sacrificiile, momentele de cumpănă din viața unei țări apar astfel în latura lor cea mai omenască, dureros, dar și pilduitoare, emoționantă. Autorul nu se ferește de inflexiunile romantice, uneori chiar sentimentale, și poate că, într-adevăr, nici un alt episod al istoriei noastre nu este mai nîmbat de romantism, mai bogat în sentimente, ca acesta. În regia artistică a lui Cristian Munteanu și în interpretarea actorilor Ion Marinescu, Mihai Mereuță, Sorin Postelnicu, Adina Popescu, Corado Negreanu, Boris Petroff, Constantin Dinulescu, ardența ideilor, intensitatea trăirilor găsesc tonul sincer de exprimare, neîncercat de emfază, nefalsificat de declarativism.

Cristina DUMITRESCU

CABANA de Claude Bonnefoy

Din pornire, piesa lui Claude Bonnefoy se vedește a fi inspirată de *Regele Lear*. Și aici, un tată își clamează durerea că a fost alungat de fiicele sale. Urmărit de un slujitor credincios, e surprins pe drum, de o furtună, ce îl determină să se refugieze într-o... cabană. Ca și regele, aflăm, personajul lui Claude Bonnefoy renunțase la avere, în favoarea fiicelor etc., etc.

Dar, pentru ce a fost alungat de fiice acest bătrîn tată care pretinde că le-a iubit, și că le iubeste încă? E curiozitatea noastră legitimă, care ne-a condus mereu spre cauzele lucrurilor, și pe care autorul o ipostaziază într-un alt personaj, peticăreasa, stăpîna cabanei. Aceasta îl invită, pe bătrîn, să întreprindă o retrospectivă în viața sa familială. Se vor utiliza, așadar, flash-back-uri cu rîstul de a ne înfățișa cîteva scene de familie, între bătrîn și fiicele sale, din care aflăm că tatăl le educase în spiritul superficial al relațiilor de familie burgheze, între care și iubirea, redusă la o simplă conveniență, se cumpără. Pe cit de egoist, pe atît de orgolios, tatăl voise să cumpere iubirea fiicelor, cedîndu-le întreaga avere — gestul regelui Lear —, dar, din